

Szalai Zsolt

A víz marad

A víz itt marad, a víz hozzánk már csak az égből,
táblától tábláig,
hídlábtól hídlábig
a miénk.

Nem folyik, elissza erejét a föld,
szivárog, felszívódik, szétárad,
szomjazó levelet emel,

meg-megrándul, rezzen, zizeg,
hűsítő kéj csöppje párolog,
könnyörgés és hála,
egy sóhaj színe és fonákja;

aztán gátat épít az ősz;
időnek, életnek, víznek
körforgása lassul, pergetésből
cines, ólmos sújtás, szűkülő
körökben terül a földön az égi,
lelombozott vágyak táncát
rontja el a fel-feltámadó szél.

Jó diófáink levelei hullanak
a csatorna medrébe
préselődött avar
rétegni nyaraink;

a pangásban elmaszálódnak a színek,
szürke masszává piroslik, sárgul
végül minden zöld,
laskába bomlik a kőris,
tönkjét belülről, magonc évköreit
zabálja fel az ősz,

csiganyál csillan a puha iszap kérges tetején,
széltől száraz felszín alatt szivárgó nyirok kering;

az avar lélegzik, sóhajt, ahogy
tapodjuk, lenyomjuk üledékeinket,
meszes szilánkok, tegnapi kagylóhéjak

értéktelen gyűjteményeit hagyjuk, a fenébe,
gyökérbe akad a láb, de már nekünk sincs erőnk
kitépni, átlépni, emelni – jártányi szusz sincsen

nincs kotrás. felgyűlik rendre a bujaság káosza,
koszolja mindened, cipődre olajos vegyülék kenődik,
nincs palló, tavaszi átkelések lábnyomát keresed,
a szomszéd tyúklétrája az iszapba süppedve őrzi
szánalmas kajtatásod az olvadó jég fölött,
a trappolható havon mélézva figyelted,
hogyan tör a derékba, szálanként,
a kérékbe vágó nádat
a szél;

(szorosán zsinegelődni egymáshoz)

kezed közt szétmálló drótkerítés a telekhatáron,
ásóddal forgatod ki elfolyt gazdagság nyomorát,
föld alá gyűrve, elhantolva, akár elveszett birtok,
egy lyukas fazék tompa bádogos hangját hallod

és kifaggatod földed, milyen ár sodorta hátra dolgaik,
nagyvíz vagy más nagycsapás, kik voltak ők, mindig itt,
akár a víz, a mi vizünk, hozzánk már csak az égből,
itt hagy-e minket is?